

ALBERT ROSSELL

Periodista

El 'meu' diagnòstic d'Igualada

Ara que encara recordeu les propostes que els partits han portat a les eleccions municipals; ara que m'he alliberat de la disciplina que em vaig imposar a l'hora de donar suport a Igualada Som-hi; ara, us

vull fer un diagnòstic perquè Igualada tingui un futur més pròsper del que hem estat traçant. Les necessitats són infinites i els recursos són limitats. Així doncs només em centraré en el podi de les urgències. Anem tard en les mesures a aplicar i, com més temps passem sense afrontar-les, pitjor.

Quant a l'urbanisme, no cal inventar-se virgueries: només tenir cura d'allò bell i rejuvenir allò vell. Convé replantejar tota la Igualada antiga —amb un POUM—, des del Passeig fins al riu. Calen inversions potents durant molts mandats. En aquesta gran àrea hi ha incomptables edificis vells i buits —illes senceres—. Cada vegada hi viuen menys persones i s'hi troben més locals comercials tancats. Hi ha zones tan deteriorades que només hi queda gent gran, persones amb pocs recursos —és on els habitatges són més barats— i okupes. És a la Igualada antiga on s'han de crear els habitatges de lloguer social, intervenint mitjançant l'adquisició d'edificis, la reforma de pisos i l'enderroc i reconstrucció d'illes senceres. Ben planificada, és un espai enorme on hi caben cases unifamiliars adossades, parcs i zones verdes, equipaments i aparcaments gratuïts. Un exemple del deteriorament del centre és el carrer de Sant Agustí. Abans era un eix comercial, però s'ha degradat tant que li hauria de caure la cara de vergonya als tots governs que han passat per l'Ajuntament, siguin del color que siguin. I dins la Igualada antiga, un tema a part és el Rec i, dins del barri, La Cotonera.

La causa de l'abandó del nucli antic és el creixement concèntric de la ciutat que ha imperat en les darreres dècades. Es podia haver optat per un creixement compacte, ja que en un terme de vuit quilòmetres quadrats cal mirar-s'hi molt per no malgastiar sòl. D'aquest tema en parlava el 3/02/1996 al Diari d'Igualada (Regió7).

Al 2009 —deu anys abans que el turisme entrés en l'agenda política local—, havent tornat a viure a Igualada, vaig escriure uns articles a La Veu de l'Anoia sobre la necessitat d'obrir-se a d'altres sectors, advertint que cap d'ells requeriria tanta mà d'obra com l'industrial. Llavors assenyalava les noves tecnologies, les energies renovables i els serveis a les persones (comerç, lleure, cultura, oci, cura de la gent gran...) Desconfiava de la

logística pel molt sòl que ocupa i pels pocs llocs de treball que ofereix. Deia que la logística a la Conca d'Òdena no tenia sentit sense un aeroport corporatiu.

L'únic sector nou al qual li vaig dedicar dos articles sencers va ser el turisme: els trobareu a <http://ves.cat/epsP> i <http://ves.cat/epsQ>. Opinava que les rutes turístiques havien de sortir també de dilluns a dissabte, quan el comerç se'n pot beneficiar, que les visites havien de ser pensades en gran —per a tota Catalunya i per al públic estranger, amb guies que parlessin idiomes...—; lamentava la falta d'una oficina de turisme com cal i la manca d'implicació del sector privat; apuntava que el turisme d'incentius (convencions d'empreses, fires, congressos...) mou molts diners. Ara bé, perquè el turisme d'incentius funcioni, cal ampliar o posar al dia l'actual oferta hotelera. Així es podrien crear congressos de varies jornades. Als congressistes i acompanyants se'ls tindria preparats paquets turístics: visites, rutes, compres, etc. Visualitzo fàcilment una mitjana de cent visitants diaris a Igualada entre setmana, i de més de dos cents en cap de setmana d'aquí a quatre o cinc anys. Hi he insistit fins a fer-me pesat a d'Igualada Som-hi. He plantejat a d'altres candidats la necessitat de fer un pacte de ciutat per fer del turisme un sector de futur. Els més beneficiats en seran els restauradors, hotelers i comerciants. No portarà tants llocs de treball com la Vives Vidal en els anys daurats, però Déu n'hi do de l'ocupació que generarà de manera indirecta sumada a la directa.

Però la tecnologia ha evolucionat des que vaig escriure aquells articles: les xarxes socials han esclonat, han sorgit plataformes turístiques digitals, etc. Airbnb és una oportunitat única. La multinacional s'ha guanyat mala fama pels preus dels pisos turístics a les grans urbs. A Igualada no volem pisos turístics, perquè els preus de l'habitatge estan pels núvols. La regulació dels pisos d'aquesta mena recau en la Generalitat i és l'Ajuntament qui dona els permisos d'activitat. L'Ajuntament d'Igualada faria bé de no donar permisos i de perseguir els pisos turístics que hi hagi. En canvi, la regulació del homesharing ni existeix ni se l'espera. Compartir una habitació del pis amb turistes pot aportar beneficis per a tothom: et poden ajudar a pagar l'habitatge; ells poden experimentar com es viu a una ciutat —i comarca— de la Catalunya interior i comprar als comerços locals; i nosaltres podem compartir taula i xerrada, i ensenyar-los amb passió la ciutat que estimem.

Molts turistes estrangers contracten una setmana de vacances a Barcelona —la segona ciutat més visitada d'Europa està a només 63 quilòmetres!— i la tenen

«Els grans beneficiats del turisme serien els hotelers, els restauradors i els comerciants.»

vista en quatre o cinc dies. ¿I si vingués part d'aquest turisme a passar un dia a Igualada, tal com fan amb Montserrat, Sitges o Tarragona? Si vingués un 1% dels 2,7 milions de turistes anuals que rep Barcelona, serien 27.000 visitants adinerats cada any a la capital de l'Anoia! No està malament, oi? Equival a 74 persones diàries més voltant per Igualada. Suportable, no?

El tercer lloc del podi és per a la universitat, de la qual en vaig opinar a La Veu del 12/02/2010 (<http://ves.cat/epsW>). Cal portar més titulacions a casa nostra, està clar. Però a les universitats també s'hi fa recerca. En quin tipus de recerca s'hauria d'especialitzar el campus universitari d'Igualada? Atès que l'aposta per la salut cada cop agafa més forma, la recerca podria especialitzar-se en el mateix camp. I com que cada vegada hi ha més gent gran a Europa i com que l'OMS diu que els trastorns mentals creixen com una epidèmia, proposo convertir la Igualada universitària en un referent internacional en la recerca en malalties degeneratives o bé en salut mental. Això sí, els investigadors haurien d'estar ben pagats.

Sent una ciutat universitària, més dinàmica i cosmopolita, i amb un nucli antic més net i ben cuidat, segur que atrauríem gent de Tàrraga, Cervera, Martorell, Manresa, Vilafranca i Vilanova. La capital del Bages, els grans centres comercials de Barcelona i els cinemes d'Abrera deixarien de ser llocs on creuar-se amb compatriotes, el comerç rutllaria i els serveis a les persones crearien llocs de treball.

Disculpeu-me pel final pessimista i desagradable que ve ara. En tinc el convenciment d'ençà que vaig tornar a viure a Igualada i l'he confirmat durant la campanya. La ciutat no la transformarem els Igualadins de Tota la Vida (ITV); l'obligaran a canviar els forans (estudiants i professors universitaris, turistes, gent que vingui a treballar, persones que vinguin a viure-hi...), perquè els igualadins tenim un problema amb la manera de ser: som de mentalitat tancada i tibats. Això no ho dic jo, ho diuen els veïns de Vilanova del Camí, Capellades, el Bruc, Calaf... Quan d'una persona sents adjectius tan durs, la persona té un problema. Quan els escoltes a llocs tan diferents, el problema és nostre. ■

QUINA ÉS L'ENERGIA DEL TEU FUTUR?

ENDESA, COMPROMESA AMB EL PROGRÉS I LA SOSTENIBILITAT. Cadascun de nosaltres tenim una energia que ens impulsa a avançar i construir el futur que volem. I, avui, cadascun de nosaltres pot comptar amb aquesta energia sostenible per fer-ho. **Sigui quina sigui la teva energia, creu-hi.**

What's your power?

endesa.com

TEATRO REAL
200 AÑOS

endesa